

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **H. T. N.**, zastoupen Mgr. et Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem se sídlem Helénská 4/1799, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 6. 2015, č. j. OAM-89/LE-BE02-HA08-2015, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 13. 7. 2016, č. j. 49 Az 75/2015 – 35,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna ustanoveného advokáta Mgr. et Bc. Filipa Schmidta, LL. M. **se určuj**e částkou 4.114 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

[1] V záhlaví specifikovaným rozhodnutím žalovaný žalobci neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

[2] Žalobce brojil proti tomuto rozhodnutí žalobou u Krajského soudu v Praze. Namítal, že se žalovaný v rozhodnutí dostatečně nezabýval důvody pro udělení humanitárního azylu dle § 14 či doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Krajský soud žalobu zamítl. Obecné odkazy na zákonná ustanovení, která měla být žalovaným porušena, nepovažoval za žalobní body a blíže se jimi nezabýval. Případnou existenci důvodů pro udělení humanitárního azylu či doplňkové ochrany poté dle soudu žalovaný posoudil dostatečně a v souladu s právními předpisy i judikaturou. Žalobce měl možnost ochránit svůj pobytový status, resp. domoci se posouzení a zohlednění svého soukromého a rodinného života na území České republiky, v rámci řízení, která s ním byla vedena v režimu zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. Institut mezinárodní ochrany k tomuto účelu neslouží.

[3] Žalobce (dále též „stěžovatel“) napadá rozsudek krajského soudu včas podanou kasační stížností. Soud dle něj nesprávně dopočítává lhůtu pro podání žaloby poté, co pravomocně rozhodl o žádosti o ustanovení zástupce. Stěžovatelův zástupce měl na doplnění pouze osm dní a ve spisu krajského soudu navíc nebyl obsažen spis žalovaného, proto byly možnosti jeho žalobních námitek velice omezené. Dále dle stěžovatele žalovaný

i soud nesprávně zhodnotili otázku udělení humanitárního azylu či doplňkové ochrany. Doplňková ochrana dle § 14a zákona o azylu může chránit cizince s vytvořeným rodinným životem na území České republiky (nikoliv jen v zemi původu) a zřejmě poté, co selhaly prostředky v zákoně o pobytu cizinců. Ve Vietnamu navíc přetrvávají problémy s mírou chudoby, dle stěžovatele se v důsledku toho může jednat o vážnou újmu dle § 14a odst. 2 zákona o azylu. V souvislosti s chudobou ve stěžovatelově zemi původu se měl žalovaný zabývat i možností udělit mu humanitární azyl, což neučinil.

[4] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti nejprve hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost je přípustná. Poté, jelikož se jedná o věc mezinárodní ochrany, se Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), zabýval otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud takovou kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou.

[5] Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž interpretoval neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. O přijatelnou kasační stížnost se dle výše citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikurní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.

[6] Stěžovatel explicitně netvrdí, v čem okolnosti jeho případu naplňují tato kritéria přijatelnosti. Svými námitkami brojí, stejně jako v žalobě, proti odůvodnění rozhodnutí žalovaného stran možnosti udělení humanitárního azylu a doplňkové ochrany a proti procesnímu postupu krajského soudu.

[7] Nejvyšší správní soud nejprve poznamenává, že rozsudek krajského soudu odpovídá požadavkům judikatury Nejvyššího správního soudu na jeho přezkoumatelnost (srov. např. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75). Z rozsudku je zjevné, jak ve věci rozhodl, a své rozhodnutí opřel o dostatečně zjištěný skutkový základ. Vycházel ze správního spisu a informací v něm shromážděných, přičemž ani žalovanému nelze v tomto směru vytknout, že by skutkový základ věci zjistil nedostatečně.

[8] Namítané procesní pochybení spočívající v nedostatečné lhůtě stanovené zástupci stěžovatele pro uplatnění žalobních námitek Nejvyšší správní soud rovněž neshledal. Žalobu ve věci mezinárodní ochrany lze podat ve lhůtě 15 dnů od doručení rozhodnutí žalovaného (§ 32 odst. 1 zákona o azylu). Rozhodnutí bylo stěžovateli doručeno 9. 6. 2015 (č. l. 101 správního spisu), žalobu obsahující žádost o ustanovení zástupce podal po sedmi dnech 16. 6. 2015. Tímto dnem došlo ke stavění běhu lhůty pro podání žaloby (§ 35 odst. 8 s. ř. s.), zbývalo z ní osm dní. Běh této lhůty pokračoval právní mocí usnesení ze dne 25. 6. 2015, jímž byl stěžovateli ustanoven právní zástupce, který byl zároveň vyzván, aby ve

pokračování

lhůtě osmi dnů žalobu náležitě doplnil, jak následně také učinil. Lhůta osmi dní, jíž soud vyměřil, byla lhůtou soudcovskou dle § 37 odst. 5 s. ř. s. Soud při jejím stanovení respektoval znění § 71 odst. 2 s. ř. s. a umožnil zástupci stěžovatele uplatnit nové žalobní body ve zcela správně dopočítané zbývající lhůtě pro podání žaloby.

[9] Skutečnost, že k soudnímu spisu není připojen správní spis, stejně jako tvrzená nemožnost nahlédnout do něj ve lhůtě pro podání žaloby u žalovaného, byla stěžovateli známa již ve chvíli, kdy plynula lhůta pro doplnění žaloby. Nicméně se proti ní v žalobě (ani prostřednictvím jakékoliv jiné komunikace se soudem) neohradil. Posouzení této námítky v řízení o kasační stížnosti je tedy nepřijatelné (§ 104 odst. 4 s. ř. s.), neboť Nejvyšší správní soud přezkoumává pouze zákonnost závěrů krajských soudů k jednotlivým skutkovým a právním otázkám, které jim byly v žalobách předestřeny (srov. rozsudek ze dne 25. 9. 2008, č. j. 8 Afs 48/2006 - 155).

[10] Institut humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu, zejm. požadavky na správní uvážení o něm, byl již mnohokrát předmětem řízení před Nejvyšším správním soudem (srov. rozsudky ze dne 18. 9. 2015, č. j. 2 Azs 194/2015 - 28, ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 - 38, či ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55). Stěžovatelovy námítky ohledně jeho neudělení nevyvolávají žádné otázky, které by nebyly již judikaturou řešeny. Krajský soud o nich také zcela v souladu s touto judikaturou rozhodl.

[11] Stejně tak je tomu ohledně stěžovatelových námitek, kterými dovozuje nedostatečné posouzení možnosti udělit mu doplňkovou ochranu dle § 14a odst. 1 písm. d) zákona o azylu. V rámci doplňkové ochrany je dle ustálené judikatury posuzován a chráněn soukromý život cizince na území České republiky pouze ve výjimečných případech, jímž ten stěžovatelův není (srov. rozsudek ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65, či usnesení ze dne 12. 5. 2016, č. j. 5 Azs 29/2016 - 19).

[12] Ekonomické důvody (chudoba v zemi původu) také nejsou v souladu s konstantní judikaturou důvodem pro udělení doplňkové ochrany či humanitárního azylu (srov. např. rozsudek ze dne 30. 10. 2003, č. j. 3 Azs 20/2003 - 43, či ze dne 7. 11. 2013, č. j. 9 Azs 8/2013 - 46).

[13] Pro shora uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto není důvod pro její přijetí k věcnému projednání. Posuzovaná věc se netýká právních otázek, které dosud nebyly řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, ani těch, které jsou řešeny rozdílně, přičemž nebyl shledán důvod pro přistoupení k judikatornímu odklonu. Soud neshledal ani zásadní pochybení krajského soudu, ať už v podobě nerespektování soudní judikatury, či ve formě hrubého pochybení při výkladu práva. Soud proto kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[14] Výrok o náhradě nákladů řízení se při odmítnutí kasační stížnosti opírá o § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s, podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

[15] Stěžovateli byl v řízení před krajským soudem jako zástupce ustanoven Mgr. Bc. Filip Schmidt, LL.M., advokát se sídlem Helénská 1799/4, Praha 2, který stěžovatele zastupoval i v řízení o kasační stížnosti. Podle § 35 odst. 8 s. ř. s. platí v takovém případě odměnu advokáta včetně hotových výdajů stát. Podle § 7 a § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., s přihlédnutím k § 11 odst. 1 písm. b) a d) citované vyhlášky náleží advokátovi odměna za jeden úkon právní služby (podání kasační stížnosti) v částce 3.100 Kč, a podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky náhrada hotových výdajů v částce 300 Kč a částka 714 Kč představující 21% DPH, jíž je advokát plátcem. Celková výše odměny ustanoveného zástupce proto činí 4.114 Kč, částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. října 2016

JUDr. Marie Žiřková
předsedkyně senátu